

му погледъ и развитъ слухъ били винаги на шрекъ. Най-слабиятъ шумъ привличалъ вниманието му и, въ случай на опасностъ, по даденъ знакъ близкитѣ се явяватъ въ помощъ.

Главното занятие на обитателитѣ на Малката пещера билъ ловътъ. Въ тия далечни времена, за които става дума тукъ, човѣкъ не познавалъ още земедѣлието, нито ималъ домашни животни. За да задоволи глада си и нахрани близкитѣ си, билъ принуденъ да убива животни, особено презъ онова време на годината, когато липсватъ плодетѣ и мжно могатъ да се намѣрятъ подземни стебла, а дребнитѣ животни прекарватъ зимния си сънъ. Подобно на днешнитѣ полудиви племена, въ време на ловъ човѣкътъ ще да е употребявалъ хитрости. Ако ние мислено се пренесемъ къмъ ония времена, бихме видѣли, какъ нѣколко ловци задъ дърветата, задъ нѣкоя скала, или сгушени въ храститѣ, очакватъ дивеча да дойде при рѣката, за да утоли жаждата си. Въоръжени съ копия, лъкове и боздугани съ притаенъ дъхъ чакатъ часъ, чакатъ два и т. н., докато отъ скалиститѣ дупки и навеси се отправи къмъ рѣката въ бавенъ ходъ грамадна мечка. Въ най-удобния мигъ тѣ отправятъ стрелитѣ си къмъ нея, или забиватъ смъртоноснитѣ си копия въ тѣлото ѝ. Но раздразнениятъ звѣръ не винаги безнаказано ще допусне да мине тази изненада. За да бжде ловътъ по-безопасенъ, постъпватъ така. На подходно мѣсто изравятъ яма и отгоре я покриватъ съ зеленина, върху която поставятъ нѣкаква примамка (късъ месо, убито или привързано, живо нѣкое дребно животно и пр.) Ловцитѣ въ това време спокойно прекарватъ въ пещерата, увѣрени че нѣкоя мечка, хиена или вълкъ или други плътоядъ ще се полакоми отъ примамката и, безъ да подозира, ще се намѣри въ дъното на ямата. Напраздни ще бждатъ усилията на плененото животно да възвърне свободата си. Ловцитѣ нѣма да закъснѣятъ да се отзоватъ